

Arrest

nr. 88 202 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 29 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Dit nadat een eerste erkenning als vluchteling werd ingetrokken op 29 mei 2009 wegens fraude. Tevens ondernam verzoekster op 24 juni 2010 een poging tot omkoping van een ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

1.2. Op 30 augustus 2011 besliste de gemachtigde om verzoeksters asielaanvraag niet in overweging te nemen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [A.B.V.] [...] en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.08.2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 26.05.2005 een eerste asielaanvraag indiende en betrokkene op 13.02.2007 erkend werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); het CGVS op 08.06.2009 overging tot de intrekking van de vluchtelingenstatus; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12.01.2010 een arrest velde tot weigering van vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming; betrokkene op 10.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene verklaart dat er regelmatig soldaten naar haar huis komen en dat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar is; betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat haar moeder bedreigd wordt; betrokkene verklaart dat de situatie in Tsjetsjenië zo is dat wanneer je terugkeert uit het buitenland je gearresteerd zal worden; betrokkene met dergelijke verklaringen niet in staat is het persoonlijke karakter van zijn problematiek aan te tonen; betrokkene verklaart dat haar asielrelaas niet gelogen was en ze alleen gelogen heeft over bepaalde zaken omdat ze angst had terug te worden gestuurd naar Polen; dit echter niet volstaat als verklaring: er van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst in haar middel nog naar artikel 32 van de richtlijn 2005/85/EG. Dienaangaande merkt de Raad evenwel op dat deze Richtlijn 2005/85 werd omgezet in Belgisch recht door middel van het Koninklijk Besluit van 27 april 2007, zodat verzoekster zich niet meer kan beroepen op de rechtstreekse werking van deze richtlijn.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.” De mogelijkheid om een onderscheid te maken tussen een eerste en een daaropvolgende asielaanvraag is voorzien in de Procedurerichtlijn van 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of de intrekking van de vluchtelingenstatus, verder de procedurerichtlijn genoemd: “Indien een asielzoeker een volgend verzoek indient zonder nieuwe bewijzen of argumenten voor te leggen, zou het onevenredig zijn de lidstaten te verplichten een volledige nieuwe onderzoeksprocedure te volgen. In dat geval moeten de

lidstaten kunnen kiezen uit procedures die uitzonderingen bevatten op de waarborgen waarop de asielzoeker gewoonlijk recht heeft. ” Tegelijk wordt voorzien dat “de regels de toegang voor asielzoekers tot een nieuwe procedure niet onmogelijk mogen maken en evenmin mogen leiden tot daadwerkelijke ontzegging of verregaande inperking van een dergelijke toegang. ”

In artikel 32 van de Procedurerichtlijn wordt het volgende bepaald:

... 3. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG. ”

Daar waar de vreemdelingenwet het heeft over nieuwe gegevens stelt de Procedurerichtlijn als voorwaarde dat nieuwe elementen of bevindingen aangebracht worden. Hoewel beide rechtsbronnen een andere terminologie hanteren vinden we bij beiden de term ‘nieuw’ terug. Met betrekking tot dit begrip ‘nieuw’ is ook de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof interessant. In het arrest van het Grondwettelijk Hof van 28 mei 2008 spreekt het Hof zich uit over de draagwijdte van het nieuwe artikel 51/8 Vreemd.W. en verwijst naar de interpretatie die in eerdere arresten gegeven werd aan het oude artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemd. W.. Deze interpretatie is de volgende: “De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen. Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid (het huidige artikel 51/8) niet van toepassing. Dit betekent, volgens het Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen “dat de dienst vreemdelingenzaken zich wel mag uitspreken over de ‘nieuwheid’ van een door de asielzoeker aangehaald gegeven, maar zich ervan moet weerhouden te oordelen over de mate waarin het al dan niet relevant is om de vervolgingsvrees of het reëel risico aan te kunnen tonen. Waar de dienst vreemdelingenzaken tot 2006 nog over de mogelijkheid beschikte om in dergelijke gevallen de aanvraag onontvankelijk wegens kennelijk ongegrond af te wijzen, lijkt de grondwettelijke interpretatie tot gevolg te hebben dat ze zich er nu volledig van moet onthouden de grond van de asielaanvraag in haar beslissing tot het al dan niet in overweging nemen van een meervoudige asielaanvraag te betrekken.” In voorliggend geval motiveerde verzoekster haar vervolgingsvrees in het kader van haar tweede asielaanvraag aan de hand van informatie bekomen van haar moeder. Zoals aangehaald in het feitenrelaas werd verzoekster naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag erkend als vluchteling. Deze status werd haar later ontnomen toen bleek dat verzoekster een alias had gebruikt en haar aanwezigheid in Polen had verzwegen. Verzoekster sprak evenwel de gehele waarheid met betrekking tot de feiten die aanleiding gaven tot haar vlucht. Deze werden door het Commissariaat Generaal als ernstig genoeg beschouwd om over te gaan tot de erkenning als vluchteling. Dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging bestaat is dan ook manifest en dient niet meer door de dienst vreemdelingenzaken onderzocht te worden. Het enige wat de dienst vreemdelingenzaken in huidig geval dient na te gaan is of de tweede asielaanvraag van verzoekster in aanmerking kan genomen worden. Om deze beslissing te kunnen nemen dient de dienst vreemdelingenzaken na te gaan of - volgens de artikel 51/8 Vreemd. W. nieuwe gegevens aangehaald worden of - volgens artikel 32 van de Procedurerichtlijn nieuwe elementen of bevindingen aangehaald worden. Deze nieuwe gegevens moeten, althans volgens het Arbitragehof, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Deze interpretatie van artikel 51/8 Vreemd. W. zoals verwoord in de arresten 61/94 en 83/94 van het Arbitragehof wordt ook gevolgd in de rechtspraak van uw zetel. In huidig geval beschikt verzoekster over informatie waaruit blijkt dat haar moeder bedreigd wordt en er regelmatig soldaten naar haar huis komen. Deze informatie heeft verzoekster bekomen nadat zij, naar aanleiding van de beslissing van het Commissariaat Generaal, bij haar moeder informeerde aangaande de mogelijkheid om terug te keren. Deze informatie is nieuw en heeft betrekking op feiten die zich voordoen na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen inroepen. Of deze informatie van die aard is dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond dient niet onderzocht te worden door de dienst vreemdelingenzaken, maar door het Commissariaat Generaal. Door te beslissen de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen, ondanks de nieuwe gegevens die verzoekster aanbrengt, overschrijdt de dienst vreemdelingenzaken de haar toegekende bevoegdheid en schendt hij artikel 51/8 Vreemd. Wet. Om

deze redenen behage het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen huidig verzoek tot vernietiging ontvankelijk en de middelen gegrond te verklaren, en dienvolgens: De besteden beslissing waarbij geweigerd wordt de asielaanvraag van verzoekster in overweging te nemen op basis van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder vreemdelingenwet genoemd) met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 30 augustus 2011 en diezelfde dag ter kennis gegeven, te vernietigen.

2.3. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe gegevens.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt vooreerst als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

2.4. Hieruit kan worden afgeleid dat deze ‘nieuwe gegevens’ nieuw moeten zijn, in die zin dat zij niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en relevant moeten zijn. Hetgeen betekent dat zij ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster betwist de feitelijke correctheid van de motieven niet als dusdanig. Verzoeker acht veeleer de wijze waarop het bestuur artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toepast onwettig. De Raad vermag echter, in haar gevatte hoedanigheid van annulatierechter, niet het oordeel van het bestuur over te doen en haar beslissing in de plaats te stellen van deze van het bestuur. De Raad vermag wel na te gaan of het bevoegde bestuur op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.6. Verzoekster meent dat zij nieuwe elementen heeft voorgelegd, die zij niet eerder had voorgelegd in het kader van een asielprocedure. Met name bepaalde verklaringen waarin verzoekster stelt dat *“er regelmatig soldaten naar haar huis komen en dat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar is; dat haar moeder bedreigd wordt; dat de situatie in Tsjetsjenië zo is dat wanneer je terugkeert uit het buitenland je gearresteerd zal worden; dat haar asielrelaas niet gelogen was en ze alleen gelogen heeft over bepaalde zaken omdat ze angst had terug te worden gestuurd naar Polen”*. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat dergelijke verklaringen niet in staat zijn om het persoonlijke karakter van haar problematiek aan te tonen. Te meer nu expliciet blijkt uit het interview dat verzoekster aflegde in het kader van haar tweede asielaanvraag en dat gevoegd zit in het administratief dossier, dat zij geen stukken, documenten noch enig begin van bewijs voorlegt die haar verklaringen kunnen ondersteunen. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij deze informatie niet eerder naar voor had kunnen brengen.

2.7. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen *“op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* alsook dat *“de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in*

aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

2.8. Verzoeker kan evenwel niet dienstig voorhouden dat haar verklaringen als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd. Het loutere feit dat verzoekster zelf meent dat deze verklaringen ‘nieuwe elementen’ zijn, ter staving van haar tweede asielaanvraag, kan uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle elementen die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag aanbracht en dat bij al deze elementen en verklaringen afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voormeld.

2.9. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Deze nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC